

[Korsgaard.]

Taler dels af Industriraadets Formand — han holdt en Tale, som jeg synes kunde være meget god — og dels af en Mand, der hed Bramsnæs, og som i den givne Situation gik for at være Nationaløkonom. Jeg kom lige fra Vælgermøder, og jeg syntes egentlig, jeg havde faaet nok af dem, men efterhaanden opdagede jeg, at jeg maatte tage en Vælgermødetale til med, nemlig Hr. Bramsnæs's Tale. Hr. Bramsnæs henstillede paa et vist Tidspunkt til den Kreds af Mænd, han sad over for — han er jo vant til gerne at ville takkes de Vælgere, han mener paa en eller anden Maade at kunne, skal vi sige købe til sin Fordel —, en Kreds, der vel stort set bestod af Direktører for Foretagender, at Selskaberne skulde give smaa Udbytter. Ja, det er vist ikke svært at faa Direktører til at give smaa Udbytter, for saa stiger jo Tantiemen efterhaanden, og en Overgang faar man naturligvis ogsaa flere Penge i Kassen. Men det, der skulde være det geniale fra Hr. Bramsnæs's Side, var naturligvis, at Selskaberne skulde konsolidere sig. Det har man jo hørt forskellige Gange. Men jeg hørte ikke, at Hr. Bramsnæs sagde: I kan ganske roligt gøre det, for Staten skal nok tage det, I konsoliderer Jer med!

Det er jo det, man gør. Det er en Antikonsolideringspolitik, der drives over for Selskaberne. For det første er Aktieselskabsskatten i sig selv en dobbelt Skat, og for det andet er det en Selvfølge, at jo mere konsolideret et Selskab er, desto større procentvis Udbytte kan de paa-gældende Aktionærer faa. Har et Selskab en Aktiekapital paa 1 Mill. Kr. og en Reservefond paa 2 Mill. Kr., er det en Selvfølge, at det Selskab er lige saa stærkt økonomisk, som hvis det havde en Aktiekapital paa 3 Mill. Kr.; men skattemæssigt belastes det langt stærkere, naar det kun har en Aktiekapital paa 1 Mill. Kr. og de 2 Mill. Kr. i Reserve. Dette Forhold fik man ændret ved Loven af 1927, hvilket efter min Mening var forstandigt, men det er senere blevet lavet om.

Men der er jo dog ingen Forstand i, at Aktionærer — det er jo nu engang Aktionærerne, der ejer Selskaberne, og ikke Direktørerne — lader deres Penge blive staaende i Selskabet og derved konsoliderer Selskabet, naturligvis ud fra den Betragtning, at den Del af deres Fortjeneste, som de lader blive staaende — og det er jo en Del af de paa-gældendes Fortjeneste —, forventer de at faa forrentet i hvert Fald mindst med Bankrente og i givet Fald med mere,

hvis Virksomheden gaar godt, naar saa Staten, som vi jo nu har set det Gang paa Gang, ustandselig er ude efter netop at beskatte de velkonsoliderede Selskaber.

Bag Konsolideringen burde der ligge forøget Virksomhed. Det, som Staten alt-saa nu gør over for disse Selskaber, nemlig at beskatte dem til en ofte urimelig Højde, er netop at formindske deres Mulighed for at kunne skabe Beskæftigelse. Det, der, naar der er Tale om den direkte Beskatning, er Grundsynspunktet fra konservativ Side, er: Er det beskæftigelsesmæssigt forstandigt at beskatte Selskaberne saa højt, at Aktionærerne uvilkaarligt siger: Saa vil vi da virkelig ikke mere lade noget af det, der tilkommer os, blive staaende, for vi ved jo, at Staten tager en større eller mindre Del! Er det da forstandigt at gaa til saa voldsomme Skatteudskrivninger, som her foreslaas, over for de større, eventuelt største Indkomster, idet man dog vel normalt maa gaa ud fra, at der bag Indkomsten ligger en betydelig Virksomhed, og at dette igen normalt — der kan være Undtagelser — er Udtryk for, at Pengene i den paa-gældendes Haand betyder Sandsynlighed for Beskæftigelse og ogsaa for en Forøgelse af Beskæftigelsen, hvis man beholder Pengene?

Jeg tror ikke, det er forstandigt. Vi fra konservativ Side er ikke imod, at større Indkomster under visse Omstændigheder maa bære store Byrder; men vi maa hævde, at i Betragtning af den Skattelovgivning, vi har — jeg tænker paa den samlede Skattebyrde —, skal der meget vægtige Grunde til for at gaa højere end vi allerede er kommet — helt afvise, at man *kan* gaa højere, vil jeg paa den anden Side ikke. Men man maa have en fuldstændig Opgørelse over, hvilken Højde man er naaet til i den samlede Skattebyrde, saaledes at man kan blive fuldkommen klar over det, som trods alt er vigtigere, end om denne eller hin berøves saa og saa mange Tusind Kroner i Skat, nemlig om man ikke ved en Forhøjelse af Skattebyrden skader det danske Samfund i beskæftigelsesmæssig Henseende.

Det er ud fra den Betragtning, jeg maa tilraade meget stor Forsigtighed over for en Forhøjelse af den direkte Skat, vi har, selv om det maatte dreje sig om Formaal, som vi i og for sig kunde ønske opfyldt. — At det er let for os at nægte at være med, naar de Formaal, man vil fremme gennem Skatten, ikke engang har Partiets Tilslutning, er jo selvsagt.

Rasmussen (Gylling): De Lovforslag, vi behandler i disse Dage, kan man vel